

ÖT RÖVID SZÖVEG

amióta a helyesírási szabályzat az avantgarde szó írásmódját avantgárdra módosította, inkább az andergrand-meghatározást érvényesítette mű-

ködésére. a kísérleti film műfajában utazott. évtizedekkel korábban volt már egy vetítővásznat vetítő filmje, amely bár sikeres volt, mégsem keltett különösebb szakmai visszhangot. többre vágyott, és leforgatta a *szigorúan csak 18 éven felülieknek* című andergrand szuperprodukciót. a főcím lepergése után az éjfékete, elnyújtott téglalap formátumú képmező jobb alsó sarkában megjelent az élénkvörös színű hivatalos embléma: a szabályos kör alakú karikába foglalt 18-as szám. a konceptuális nézői feltételezések szerint ebben az esetben az éjfékete mező megtekintése a korlátozott, csupán a 18 éven felüliek számára ajánlott és megengedett, holott az alkotói (konceptuális) szándék szerint maga az embléma a 18 éven felüli nézők megtekintési privilégiuma, a produkció lényegi üzenete. de ezek az értelmezési differenciák tulajdonképpen mellékesek – a nézők egyébként is elmehetnek a büdös francba, végső soron ez művészet, amihez semmi közük nincs –, mindenki nyugodjon meg, elvégre húsz hosszú percg nézhető és nézendő az élénkvörös embléma, és ezen idő alatt azért van némi idő a gondolkodásra, a variációk tüzetes számbavételére. húsz perc múltán aztán felvillan a gyors vége felirat, felkapcsolják a világítást, kitarják az ajtókat, mindenki mehet isten hírével a dolgára. persze azok a nézők, akik az utolsó képkockáig kitarítottak és nem hagyták el a vetítés közben a termet. a produkciónak nem volt túlságosan magas tetszési indexe a független filmesek fesztiválján sem, a sajtóbemutatón is csupán negyedház volt (a vetítés megkezdésekor). a jelen sohasem ismeri fel a kor autentikus művészeti teljesítményeit, majd az utókor megadja az elégtételt, nyugtatgatta magát. amikor azonban kezébe vette a műsorújságot elképedt és rendkívül ideges lett: a *szigorúan csak 18 éven felülieknek* című filmjének besorolása nem kapott semmiféle korhatár-megjelölést, tehát így elvileg (és gyakorlatilag is) bárki megtekinthette, életkorától függetlenül. akár egy óvodás csoport is jegyet válthatott a produkcóra. reklamálni próbált a forgalmazó cégek központjában, ahol egy fásult hivatalnoknak hosszan igyekezett elmagyarázni a problematikát, de ő láthatóan

nem értette, egyszerűen nem fogta fel, mi a baj. az a gubanc, kezdett bele már harmadszor is, hogy a teljes megtekintési szabadság meghirdetésével a forgalmazás a film lényegét semmisíti meg: a *szigorúan csak 18 éven felülieknek* című kompozícióra valóban csak a szigorúan 18 éven felüliek válthatnának jegyet. a hangsúlyt a kompozíció-szóra helyezte. na de hát azért ezzel fokozzuk a nézettséget, így sokkal nagyobb az esély, hogy többen váltanak jegyet a filmre, védekezett a hivatalnok. lássa be, fűzte még hozzá nem túl meggyőzően. elnézte ezt a vén jampit, akinek a hátul copfba fogott, dús, hosszú hajjal koronázott feje éles ellentétben volt a neobarokk íróasztalával, amelyen kínos rend uralkodott, a tükörfényes asztallapon csak tömpe, zsíros ujjainak lenyomatai éktelenkedtek az ellenfényben. felállt, két kézzel megragadta a hivatalnok varkocsát, és lendületes, erős mozdulatokkal négyszer vagy ötször beleverte az íróasztalba a nagy, busa fejét. az ajtó melletti szögről lekasztotta a kulcsot és kiment a hosszú folyosó végén nyíló szolgálati vécébe. lemosta tenyeréről a vért – nem nagyon tudta megmagyarázni, hogy az arc sérülései kapcsán (jack nicholson-féle orrbetörés) hogyan és miért lett véres a fickó tarkójánál tartott keze –, és amikor visszavitte a kulcsot, kissé meglepődött, hogy az íróasztal mögött már egy egészen más fazon ül. fiatal volt és előzékenyen vagy tüntetőn vigyorgott, előtte az asztalon nagy kupacban parókák tornyosultak. egy pillanatra megingott, hogy neki is elmagyarázza a helyzetet, de aztán inkább kifordult az ajtón. céltalan ódöngés helyett úgy döntött, hogy új inspirációkra vágyva keres egy biliárd-snooker szalont (mindig komoly kielégülést okozott egy-egy jól irányzott széfti-lökés), ám amikor végre nagy nehezen megtalálta a lepukkant játéktermet – persze ez is alagsorban volt –, mégsem ment be.

állati vágyak

mindig mindent alaposan és szisztematikusan eltervezett. már az alsó tagozatos tanulmányai során megtanulta, hogy az különbözteti meg az embert az állattól, hogy az emberek tudatosak, terveket, célokat fogalmazznak meg, amelyeket megvalósítanak, vagy legalábbis megkísérlik a megvalósításukat. a kézenfekvőnek látszó következtetésekkel és tanulságokkal szemben azt vallotta, hogy az állatoknak mégiscsak jobb, mint az embereknek, ugyanis a terveit a legritkább esetekben sikerült beváltania, a céljai sorra megghiúsultak. ilyenkor általában azt a megoldást (?) választotta, hogy új tervet dolgozott ki, vagy új célt jelölt meg, és kezdődhetett minden előlről. általában a körülmények és a szereplők voltak a realizálás megakadályozói, önmagát csak a legritkább esetben minősíthette hibásnak. e helyzet egyenes következménye volt, hogy egyre kisebb és jelentéktelenebb igényei és elképzelései voltak. már nem foglalkozott a távlatokkal és a nagy, világ-megváltó és világrengető koncepciókkal (az éhínség felszámolása, az erőszak száműzése szelídséggel, a gazdagság és a szegénység közötti különbségek megszüntetése a gazdagok szegényekké tételével stb.). arra vágyott, hogy kilépve az utcára akadálytalanul juthasson el a temetőig és vissza, és közben ne inzultálják, ne zaklassák, ne verjék meg és ne rabolják ki. legtöbbször már az első saroktól vissza kellett fordulnia a fenyegetések miatt. amikor újra próbálkozott, akkor már nem is a temető, hanem csak az első sarok volt a cél, de próbálkozását ekkor sem koronázta siker: gyilkossági helyszínelők kordonába botlott, s a kihúzott műanyagszalag mentén posztoló barátság-talan rendőr a gumibotjával fenyegetőzve zavarta vissza. a világ végtelen gonoszága miatt nem lehetek ember, vonta meg tehetetlenségében a keserű konzekvenciát, és amikor a rendőr egy pillanatra elfordult, négykézlábra ereszkedett, hogy legalább a látszószögben, a dolgok szemléletmódjában azonosulhasson valamiképpen a kutyákkal. bal lábát az égnek emelve egy fa-levizelési imitációt is előadott, de az ütött-kopott furgonnal érkező, kezükben hurkokkal hadonászó sintérek ügyet sem vetettek rá, szabadon kószálhatott a gyilkossági helyszín melletti elvadult park még a hatósági emberek előtt ismeretlen hullákat rejtő bokrai között. ekkor ért meg benne az a felismerés, hogy ha állatként is, de tulajdonképpen végre korlátlanul valóra válthatja elképzeléseit, beteljesítheti régi vágyait.

egyszer csak arra vágyott, hogy a korábban normálisnak tűnő társaihoz hasonlóan őt is bolondnak nézzék, ezért ördögi ötletet agyalt ki: mindegy a kor karikatúráját megrajzolandó parkolási díjat kér az ácsorgó gyalogosoktól. keresett a városban egy olyan, forgalmasabb térséget, ahol volt miért megállni, meg közlekedési csomópont lévén találkozási helyként is működött, és akcióba lépett. az akció során, az első fázisban még rendkívül udvariasan intézkedett, de fellépése ekkor is roppant határozott és ellentmondást nem tűrő volt. bocsánat, hogy megzavarom, de nem látom a cédulát, befizette a parkolási díjat? persze a megszólítottak először nem nagyon értették a dolgot, de amikor kissé szigorúbbra váltott, akkor mindenféle kifogásokat kezdtek keresni: én nem is autóval jöttem, csak egy pillanatra álltam meg, megyek is tovább, vagy egyszerűen csak hazudtak: elnézést, én fizettem, csak elvesztettem a bilétámat. na ilyenkor aztán megemelte a hangját, elmagyarázta, hogy ehhez az egészhez az autóknak semmi köze nincs, sőt pontosan ellenkezőleg – ezt a fordulatot: pontosan ellenkezőleg, nagyon kedvelte –, és nyomatékosan felhívta a figyelmet arra, hogy a pótdíj nem éppen olcsó mulatság, amit tovább tetéz a hivatalos személy megtévesztésének szándéka. amikor az ügyfél megtörni látszott – a kapcsolat ezen fázisában már ügyfélként tekintett a delikvensre –, akkor még arra is emlékeztette, hogy előfordult már, hogy valakit a sorozatos parkolási fizetési mulasztások miatt hosszabb időre bebörtönöztek. és még ironikus toldalékként hozzáfűzte: ott aztán kedvére ücsöröghetett a bliccelő ácsorgó. ez hatott: vagy sietve továbbálltak, vagy fizettek. a tarifát az öltözet és az életkor alapján becsülte meg, de mindig méltányos volt: a percdíj átlaga nyolc forint volt. a gurulós bőrröndösökre és a kézikocsit húzókra különös kéjjel vadászott, itt alkalmazhatta az emelt díjat, amelyhez mindig hozzáfűzte még: plusz áfa. (tetemes költség volt a rezsi: egy oldaltáskát is be kellett szereznie, benne az egyik gyermektársasjátékhoz rendszeresített számlatömbbel, amelyhez sajnos mindig a teljes játékot meg kellett vásárolnia.) nem volt bocsánat, ha csak egy pillanatra is megálltak, azonnal lecsapott. amikor az egyik kekeckedő kézikocsis – aki már vagy egy fél órája várt valakire vagy valamire a téren – megkérdezte, hogy ugyan milyen alapon szedi maga itt a pénzt, akkor csak annyit mondott, hogy approximative. ez bevált, a kézikocsis vonakodva bár, de fizetett. esetenként a sarki bisztróban vert seggére a szerénynek mondható bevételnek, harapott valamit és annyi fröccsöt ivott meg, amennyire a pénze futotta. egyik este, amikor belépett, rögtön kiszúrta, hogy a vendégek között ott üldögél az a bőrröndös főszer is, akit néhány órával korábban súlyosan

megbírságot. semleges, sőt, ellenséges terület lévén lélekben felkészült arra, hogy akár fizikai erőszakra is sor kerül, de aztán letelepedett ügyfele mellé, és bensőséges beszélgetésbe elegyedtek egymással. már-már arra gyanakodott, hogy ezt az egész parkolási-díj-bírság-ügyet beszélgető-
88 társa teljesen elfelejtette – a társalgás a manipulált focieredményekről és az ezek által keltett jogos felháborodásról folyt –, amikor egyszer csak megkérdezte: na de mit jelent az, hogy approximatív? elbizonytalanodott. felállt, zavarában azt motyogta, hogy hoz még két fröccsöt, de a pult helyett a mellékhelyiség felé vette az irányt, ahol a szellőzőablakon át – mint az unalmas maffia-filmek kisstílűnek tűnő, de az igazságot végül csak-csak leleplező spicilije – kipréselte magát a hátsó udvarra, és innen már gyerekjáték volt eljutnia az autóbusz-pályaudvarra. egy másik városba szeretett volna elutazni, de nem maradt pénze a jegy megvásárlására. letelepedett a késő estére kiürült, teljesen néptelen váróteremben, ahol a sötét és világosabb kőlapokkal kirakott mettlachi padlózatot bámulva arra gondolt, hogy milyen nagyszerű, látványos sakkversenyeket lehetne itt rendezni, egyszerre több „asztalnál”. akár egy nagymester szimultán partit is játszhatna. az ötlet realizálásával fellendíthetné ennek a piszkos kis városnak az idegenforgalmát. álmodozásában már a kupát adta át a rendezőség nevében a sakkverseny győztesének, amikor takarító felszerelésüket egy-egy kis kerekekre szerelt állványon maguk után húzó, kigyúrt alakok léptek a váróterembe, és igencsak lassú mozdulatokkal felmosták a mocskos, már-már egységesen szürkének tűnő köveket. a három alak megjelenése és mozgáskultúrája éles ellentétben volt foglalkozásukkal, illetve tevékenységükkel. érzéketlenek a nüanszokra, gondolta. amikor az egyik tagbaszakadt takarító ahhoz a padhoz ért, ahol ült, barátságtalanul ráfordult: húzza fel a lábát, de ő nem mozdult. ekkor mindhárman köré gyűltek. letépték a válláról oldaltáskáját, a tartalmát a szemégyűjtőbe szórták, majd az egyik pad alá hajították és ahogy jöttek, lassan elvonultak. önkéntelenül is összekuporodott, felhúzott lábakkal ült a padja körül észrevehetetlenül piszkosan maradt köveket fölött az első, utasok nélküli hajnali járat elindulásáig.

műhalott

nem volt könnyű megszerezni az információkat – végül egy gyorséttermi beszélgetés közben elcsípett értesülésre hagyatkozott – hol és mikor van a felvétel: katasztrófavédelmi gyakorlatok rendezése során alkalmazott műhalottnak jelentkezett. a felvételi ügyintéző persze kereszt-kérdésekkel bombázta. azt tudakolta, hogy vállalt-e már hasonló munkát – a munka szót külön kihangsúlyozta –, és arra volt kíváncsi, hogy nyitott szemű és szájú halottszínelésre, illetve meredésre is vállalkozna, vagy csak egyszerű kinyúlásra. még sohasem próbálta, de a meredést választotta, mert az a póz némiképp többet fizetett. nem volt sok jelentkező, de úgy érezte, nemcsak ezért kapta meg a megbízást: bizonyára meggyőző volt az elszántsága. úgy számolt, hogy egyetlen napos műhalotti munkával megkereshet annyit, hogy életfunkcióit – és a nyugodt szemlélődést – csaknem egy hétig (ha szerény színvonalon is) de biztosíthatja. minden élőlényt elpusztító, külsérelmi nyomokat nem hagyó vegyi támadás halottjaként tekintetét valamilyen távoli pontra függesztve, mozdulatlanul kellett feküdni egy lerobbant gyárépület huzatos kapuzata mellett, és addig sem moccanhatott meg, ameddig a narancssárga védőruhába öltözött, plexisisakos mentőegység-résztvevők órákig késlekedtek, mert a katasztrófa sújtotta területet automata mozgó kamerák pásztázták, a történésekről videó felvétel készült. próbált úgy elhelyezkedni, hogy legalább a pislogását ne rögzíthessék. már fájt az oldala, az egyik karja teljesen elszibbadt, amikor végre mozgolódás támadt. egy kezében megafont tartó figura tűnt fel, lassan körbejárt a terepen, de a teljesen zárt védősikak miatt rendre hiába emelte arca elé a hangosító szerkezetet, nem tudott kihirdetni semmit sem. ezt a dolgot azért még tökéletesíteni kellene, gondolta. miután a működése nyomán támadt hatalmas kommunikációs úrt maga után hagyva a megafonos elvonult, kisvártatva megjelentek a hordárgyasok is, de vele nem törődtek: a műsebesülteket hordták ki a gyárépületből, kezeltjeiket paradicsomlével festett, átvérzett kötésekkel tölték be a mentőautókba, majd éktelen szirénázással elhajtottak. minden begyakorlottan, fennakadások nélkül, a pánik legkisebb jele nélkül működött. amikor a nyolcadik vagy kilencedik fordulóval is végeztek arra gondolt, hogy a sebesültek után most már a halottakra is sor kerül, de nem így történt: teljesen kiürült a gyárépületet körülvevő térség, senki és semmi nem mozdult. ezek talán azt hitték, hogy ő valójában is meghalt, töprengett, de abban reménykedett, hogy bizonyára közölték volna, ha a szándékosan elfelejtett halott szerepét osztják rá. nem talált logikus magyarázatot arra a súlyos problémára, hogy egy ilyen nagyszabású gyakorlatot hogy lehet megrendezni hullaszállítók

nélkül. amikor beesteledett felkászálódott, leporolta a ruháját, laza torna-
gyakorlatokat végzett (közben egy-két félreérthetetlen kézmozdulattal be-
intett a kameráknak), és elindult a telep bejárata felé. a portásfülke – ahol
a felvételi beszélgetés zajlott – zárva volt, a cégtáblának – emlékezett,
90 hogy befelé jövet még ott volt a fülke ablaka fölött egy furcsa embléma
– nyoma veszett. elbotorkált a gyorsétteremig, ahol a tippet kapta,
de a közönség és a személyzet is teljesen kicserélődött, egyetlen ismerős
arcot sem fedezett fel. próbált szóba elegyedni az egyik magányosan ülő, me-
reven maga elé néző alakkal, de mintha a falnak beszélt volna. már indulni
készült, az utolsó pohár italát kérte ki a pultnál, amikor két hivatalnokszerű
fickó a színlelésről kezdett puszogni mellette. a mentőalakulat ruhájához
hasonló színű nyakkendőt viseltek, és már korábban is feltűnt, hogy a fekete
öltönyeikkel igencsak kiríttak a szakadt öltözetű vendégek tarka összképéből.
az egyik azt bizonygatta, hogy a szituációtól függ, a másik meg újra meg újra
csak annyit mondott: én akkor is szigorúan büntetném. próbálta úgy figyelni
őket, ahogy műhalottként meredt a világba egész nap, de nem vették fel vele
a szemkontaktust. konkrétum nem hangzott el, a katasztrófavédelem szóba
se került. ekkor komoly kétely merült fel az egyre nagyobb tanácstalansággal
és zavarral vegyített gondolatai között: na de miért kell, és mitől kell a ka-
tasztrófát megvédeni? meglehet, hogy itt van a kutya elásva, merengett, de
nem tudta megfejtetni a furcsa fogalomhasználat rejtélyét. köpött egyet és
az ajtó felé indulva foghegyről odavetette az öltönyösöknek: kint megvárom
magukat. a gyorsétterem előtt csodálkozva látta, ahogy egy nagy, fekete –
oldalablakait is vastag, rojtos fekete függöny takarta, a rojtok sora ütemesen
himbálózott – csillogó furgon suhant el szirénázva a telep felé. hiába intege-
tett, nem vették fel. később úgy ítélte meg, hogy mintegy megkoronázta a nap-
ját, hogy hiába toporgott a bejárat előtt órákon át: az „éjjel-nappalos”
gyorsétterem – ezzel is jól átverték mindenkit – már régen lehúzta a rolót, a ta-
karítók is hazamentek, de az öltönyösök még mindig nem jöttek ki.

kiment a garázsba, beült az autóba, utazott. hol hosszabb, hol rövidebb ideig, de minden nap utazott. a kocsit már réges-régen használhatatlan volt, a gumik leeresztve, a benzintank üres, az akku lemerült, az ablaktörlők mozdulatlanok. az egyetlen még működő alkatrész, a jobb oldali ajtó ablakemelője volt: viszonylag könnyen le lehetett eresztetni, és aztán fel is lehetett húzni a koszos üvegtáblát. mindez egyáltalán nem zavarta, amiként az sem, hogy az egykor automata, távirányítással működtethető garázsajtó is mozdíthatatlan volt, és ezért utazásai során csak egy rozsdás vaslemezt látott a szélvédőn keresztül, ha egy kicsit megdörzsölte az üveget, hogy kilásson. (ha az a vaslemez mesélni tudna, gondolta néha.) amikor hosszabb úton volt, néha félrehúzódott, leparkolt – óvatosságból bekapcsolta a működésképtelen elakadásjelzőt is –, leeresztette a jobb oldali ablakot, és miután friss tengerparti levegővel telt meg a kocsiszekrény, nagy, mély és hangos szippantásokat hallatva indult tovább. csak néha lépte át a megengedett sebességhatárt. ha teljes nyugalomra vágyott, akkor a hátsó ülésen foglalt helyet, és foghegyről egy-egy utasítást adott a sofőrnek, aki felszólításaira meglehetősen idegesen reagált, így azonnal oda is lett az oly hön vágyott nyugalma. ilyenkor gyorsan visszafordultak és a legrövidebb úton visszatértek a garázsba. az egyik nap (kis büntudatot érzett, hogy ezt az általa igencsak gyűlölt nyelvi fordulatot használja) az autóba szállva furcsa dologra lett figyelmes: az ablaktörlő alá valaki egy piros színű figyelmeztető cédulát helyezett, amely arra emlékeztette, hogy a parkolási díjat elfelejtette kiegyenlíteni, és ezáltal tilosban parkolt és ezért megbírságot kaptak. a logikai lánc ezúttal is nehezen állt össze, de azért próbálta rekonstruálni, hogy az adott időpontban járt-e az adott helyen, ám miután utazásairól nem vezetett semmiféle nyilvántartást, nem tudott érveket, vagy ellenérveket felhozni az ügyben való érintettsége mellett vagy érintettségével szemben. mindettől függetlenül úgy emlékezett, hogy egyetlen, súlyos emléknymokat hagyó esettől eltekintve városi környezetben soha nem várakozott a kocsival – mindig csak a városhatárokon túl, valamelyest zavartalannak tűnő természeti környezetben, főként a tengerparton állította le a motort –, ezért azonnal eldöntötte, hogy a bírságot erre az első felszólításra nem fizeti be, és ezzel újabb lépésre kényszeríti a bírságot. és később is lesz még egy-két kiszámíthatatlan, meglepő lépése ebben az ügyben. már régen nagyon bosszantotta, hogy nemcsak azért kell mélyen a pénztárcájába nyúlania, hogy autókázhasson, hanem azért is, ha megáll, illetve ha megállna, és szemernyi sem élvezzi az autózás örömeit. egy elméletet is gyártott: ha megáll, akkor arra készítetik

aljas trükkjeikkel, hogy autózzon, és ha autózik, akkor meg sunyi kényszerekkel arra ösztönzik, hogy megálljon. és ennek nincs vége sohasem, az elindulások és megállások sötét, nyomasztó aktusai árnyékolják be az életet és fosztják meg az embereket javaiktól. (nem is beszélve arról, hogy ez 92 által a forgalom mindezen ármánykodások közepette már-már elviselhetetlenné nő.) a parkolási bírság-okozta megrázkódtatásai még el sem csitultak teljesen, amikor újabb hosszú útra indult. alig hagyták el a város utolsó házait, amikor defektet kaptak. (épp a napokban érdeklődött a sofőrtől a gumik állapotát illetően, de ő megnyugtatta, hogy minden teljesen rendben van, „még meglehetősen keveset futottak”. hát úgy látszik, mégsem futottak keveset.) a pilóta gyakorlott mozdulatokkal dobta le a zakóját, hogy hozzákezdhessen a kerékcseréhez. felnyitva a csomagtartót szokatlanul hosszú ideig matatott a kocsi mögött, majd zavartan kitérte a hátsó ajtót, és rezignáltan bejelentette, hogy egy hulla van a csomagtartóban. meglepettségét lelezve csak annyit kérdezett: mint a gengszterfilmekben? mint a gengszterfilmekben, ismételte meg a sofőr. hát akkor itt a fuvar vége, és ha ez egy gengszterfilm, akkor a hulla eltüntetése a sofőr feladata, vonta meg a konzekvenciát. kiszállt, és elindult gyalog a város felé. visszatérése után kissé tanácstalanul, hosszan álldogált az üressége miatt váratlanul oly tágassá vált garázsban és azon tűnődött, hogy meg kellett volna megkérdeznie a sofőrtől, hogy a hullán észrevette-e a parkolóőr-karszalagot, bár ezt ő is ellenőrizhette volna, mielőtt otthagya a defektes kocsit. miután nem tudta felidézni váratlanul megszakadt, rövid utazásának számos más részletét sem, és nem lelte meg az összefüggést a parkolási bírság és a csomagtartóban fekvő hulla között – más, említésre érdemes esemény meg nem történt az elmúlt napokban –, kissé bosszúsán visszavonult az üres garászból. az utazási lehetőségeitől való váratlan megfosztottság érzete ösztönözhetette arra, hogy bekapcsolja a televíziót – erre az utóbbi években nem nagyon került sor, vagy ahogy önnön magatartását minősítette: erre már régen nem vetemedett –, és miközben egy unalmas, a politika és a művészet kapcsolatát elemző kerekasztal-beszélgetés szereplőit bámulta a társalgás menetének vagy értelmének legcsekélyebb kontrollja nélkül, arra gondolt, hogy ezután mit fog kezdeni azzal a kísértéssel, amely belépve a garászba arra indítja, hogy utazását a csomagtartó felnyitásával kezdje? ez a probléma olyannyira lekötötte a figyelmét, hogy különösebben nem lepődött meg azon sem, hogy a televíziós beszélgetés egyik élénken gesztikuláló, filmkritikusként fellépő szereplőjében a sofőrre ismert. a csomagtartó-komplexussal kapcsolatos aggályoskodása azonban feleslegesnek, vagy inkább hiábavalónak bizonyult, mert másnap a szobájából a garászba vezető folyosóra nyíló ajtót zárva találta.